

РЕШЕНИЕ

№ 14353

гр. София, 25.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 10.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **1575**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с
чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба от 12.02.2025г. на А. И. С., ЛНЧ 1005 962 405, [дата на раждане] в М.,
чрез процесуален представител, срещу Решение № 783/21.01.2025г. на Председателя на
Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на
бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата и писмената защита са развити доводи за неправилност на постановеното решение,
като се твърди, че същото е постановено в нарушение на административнопроизводствените
правила при издаването на решението и на материалния закон. Изложени са твърдения, че по
време на проведеното интервю жалбоподателят е прекъсван, което довело до нарушаване на
мислите му, като се изказват съмнения за извършения превод, а отделно от това в протокола за
поведеното интервю е записано, че то е проведено на арабски език, което не отговаря на истината,
тъй като разговорът се е водил на френски език. Твърди, че сеизмичната опасност в района в Т.,
където му било наредено да живее, е била причината да потърси работа в Б.. Твърди, че
неспазването на обещанието за брак от неговата бивша годеница в М. е престъпление на честта и
това е била причината за тежките престъпления срещу жалбоподателя от хора, близки на
предишния и годеник А.. Твърди, че А. е разполагал с властови ресурс и парични средства.
Изложени са твърдения и за нанесени удари от хора, изпратени от А., за което представя

фотоснимки и медицинско удостоверение. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът- Председателят на ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание оспорва жалбата, като счита решението за правилно и законосъобразно и твърди, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния и процесуалния закон. Сочи, че жалбоподателят не отговаря на изискванията на чл. 8 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Счита, че нападението, за което се твърди, не е основание за предоставяне на международна закрила. Моли съда да отхвърли жалбата като неправилна и неоснователна.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител в съдебно заседание.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 15.10.2024 г. А. И. С. е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ПМЗ-В-15/15.10.2024 г. в РПЦ – С. до председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС. /л.121/

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист, съдържащ данни на жалбоподателя /л. 119/.

По делото са представени доказателства, видно от които жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ).

На 08.11.2024г. е получено писмо от ДАНС с изразено становище, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговоря на условията на ЗУБ. /л.47/

На 04.11.2024 г. е проведено интервю със А. И. С., за което е съставен протокол /л.49/. Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че напуснал М. декември 2022г. легално със самолет с паспорт и безвизов режим като се установил за месец в Т.. Поискал е там временна закрила и му е казано, че трябва да пребивава в [населено място], където останал осем месеца. Получил документ за временна закрила, т.нар. кимлик през февруари 2023г., след което му е издаден друг документ, който представя по време на интервюто. Не работил в Т. по време на деветте месеца, тъй като бил дошъл от М. с достатъчно средства. Твърди, че е напуснал Т. легално през м. септември 2023г., тъй като искал да работи в Б. по неговата специалност като готвач.

В проведеното интервю жалбоподателят изрично е заявил, че не е арестуван, не е осъждан, арабин е, не е имал проблеми заради принадлежността си към етническа група, не е имал проблеми заради религията, която изповядва – мюсюлмански сунит, не е бил член на религиозна организация, не е членувал в политическа партия, не е отбивал военната си служба, тъй като са променили закона в М., сключил е брак през 2020г., като се е развел през 2022г. и бившата му съпруга е причината жалбоподателя да е в Б.. Излага твърдения, че осем месеца след началото на връзката си с бившата си съпруга е разбрал, че тя е имала годеник, който работил в парламента, не знае на каква точно длъжност -А. Л., като тя казала на А., че няма да се омъжи за него. През месец май 2018г. бившият годеник изпратил хора на жалбоподателя, които го заплашили и му казали, че трябва да се раздели с приятелката си, но тъй като той отказал, на 13 юли 2018г. четирима човека го нападнали и един го дарил с нож в гърба. Подал е жалба в полицията, след

което се е срещнал с А., който го заплашил отново. През декември 2018г. получил нови заплахи, а през април 2019г. му е счупена челюстта. Не е правил опити да се премести в друг град в М.. През юли 2022г. е бил нападен отново и му е счупена челюстта. Със съпругата му се премести от М. в Т., но след два месеца тя се върнала в М.. Съпругата му се върнала в М. Не е имал проблеми с официалните власти. Има втора съпруга в Б.. Като причина за напускане на М. твърди, че го е страх от А., а в Т. не може да се върне, тъй като е отказал от убежището си.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, са изготвени справки на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 25/ за изясняване на актуалната общественно-политическа обстановка в М.. В справката за М. от 27.12.2024г. е посочено, че е конституционна монархия с парламентарна система. През 2023г. няма съобщения за и доклади за принудително изчезвания, извършени от държавни органи. Законите на М. предвиждат свобода на вътрешно движение, пътуване в чужбина, емиграция. Към 27.12.2024г. нивото на безработицата се повишило, налице е голям брой мароканци, които симпатизират или принадлежат към „Ислямска държава“ или други екстремистки групи. Разрешените протести са изцяло мирни, неразрешените водят понякога до сблъсъци. Кралство М. се счита за сигурна страна на произход от правителствата на Б. и Г..

Изготвена е и справка за общественно-политическа обстановка в Т. към 27.12.2024г. Посочено е, че Т. е конституционна република с президентска система и парламент. Турското законодателство регламентира подробно правата на бежанците в Т. и предлагат защита. Прилага се режима за временна защита и статут на временна закрила се прекратява, когато лицето напусне Т. доброволно, ползва се от закрилата на трета държава или бъде приет в трета страна по хуманитарни причини.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1 т.2 и т.4 ЗУБ, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на заявленията от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. В решението е посочено, че липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 ЗУБ. По отношение на чл. 9 ЗУБ се посочва, че лицето не е направило релевантно искане за предоставяне на закрила от държавата си.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Не се установява спрямо лицето да са предприети такива действия от официалните власти на М., самият жалбоподател не излага подобни твърдения в молбата си за международна закрила.

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е посочено, че не се установяват разширенията, дадени в решение от 17.02.2009г. на С. по дело С-465/2007г. и в чл. 15 б. а) и б) от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане на чл.9, ал.1, т. 1 и 2 ЗУБ. В решението е посочено, че от приложената по делото справка не може да се направи извод за наличието на въоръжен конфликт на територията на цялата страна, и не е установено спрямо молителя да са налице сериозни потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, то би изправен пред риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен

статут.

В съдебно заседание са представени нови доказателства-медицински документи, снимки и други, както и копие на аудиозаписа по време на интервюто с жалбоподателя

С оглед на така установената фактическа обстановка и събраните доказателства по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правил-от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дал съгласието си, заявил е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто текстът на протокола му е преведен на разбираем от него арабски език, удостоверил е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон в частта, в която е отказано предоставяне на статут на бежанец. Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основния по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е взел предвид справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно М., с отчитане на общото положение в държавата на произход на жалбоподателя, актуалната политическа и икономическа обстановка към датата на издаване на решението.

Според настоящия съдебен състав мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Неоснователно е възражението в жалбата относно превода по време на интервюто. Относно възражението, че в протокола е отбелязано, че преводът е на арабски език, съдът счита, че това е техническа грешка, тъй като на първо място, в началото на протокола е отбелязано, че интервюто се води на френски език, което се установява и от представения в съдебно заседание аудиозапис на интервюто. Относно второто възражения за точността на превода, съдът счита, че същото е неоснователно, тъй като посочените неточности не са съществени и дава възможност да се разбере по ясен и недвусмислен начин казаното от жалбоподателя.

Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на обществено-политическа обстановка в М. и

липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки по чл.8 ЗУБ. Изложените твърдения от страна на жалбоподателя за получени заплахи и преследване от конкретно лице, поради лична вражда, дори и да бъдат кредитирани /аз това липсват доказателства, тъй като не става ясно от представените снимки и медицински документи кой е източника на нараняванията/, не представляват основание за предоставяне на международна закрила.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Прямо него не е било упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ- МС е отказал на основание чл.75, ал.1, т.2 от ЗУБ да предостави на А. И. С., статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон и в частта, в която е отказано предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не

може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал М. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № C-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. В случая, за да отхвърли молбата за

закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията, направени по време на интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за М. на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ – МС.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 12.02.2025г. на А. И. С., ЛНЧ 1005 962 405, [дата на раждане] в М., срещу Решение № 783/21.01.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: